

DR. CSEK JÁNOS

1916–1961

Állatorvosdoktor, tanszékvezető egyetemi docens, 1950-től 1959-ig az Állatorvostudományi Egyetem belgyógyászati tanszékének docense, 1957-től 1961-ig pedig a beldiagnosztikai tanszék és rendelőintézet vezetője. A *Magyar Állatorvosok Lapjának* 1954-től 1961-ig főszerkesztője.

Csek János 1916. szeptember 10-én született Gyulajon (Tolna vármegye). Munkáscsaládból származott. Igen nehéz körülmények között nevelkedett. 1934-ben iratkozott be a M. kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Mezőgazdasági és Állatorvosi Karának állatorvosi osztályára. Mint szorgalmas és kötelességtudó egyetemi hallgató, az állatorvosi tanulmányok során mindig a legjobb eredményt érte el, és 1939-ben jeles oklevelet szerzett. Oktató és tudományos munkássága 1941-ben kezdődött. Ekkor nevezték ki a belgyógyászati klinikára „díjas gyakornoknak”. Ugyanebben az évben egyetemi tanársegéd lett. 1942-ben, befejezve doktori disszertációs témáját (a vér- és vizelet-diasztaséval foglalkozott), állatorvosdoktorrá avatták summa cum laude minősítéssel.

Egyik vezetője volt az 1945-ben megalakult Magyar Állatorvosok Szabad Szakszervezetének, amelynek első főtítkára lett. Később mint intézőbizottsági és választmányi tag vett részt a szakszervezet munkájában. 1947-ben adjunktussá,

1950-ben intézeti tanárrá, 1952-ben egyetemi docenssé léptették elő. 1957-től mint tanszékvezető docens a beldiagnosztikai tanszék és rendelőintézet vezetője volt. Csek János 20 éven át volt főiskolánk oktatója. Előadókészsége, pedagógiai érzéke, tárgyismerete hamar a tanárok legjobbjai közé emelte. A belgyógyászati klinikán eltöltött 17 esztendő alatt a klinika minden kórházrészlegének vezetője volt; több mint 10 évig vezette a IV. és V. évfolyam hallgatóinak az ún. terápiás gyakorlatait. Sok állatorvos-nemzedéket tanított meg a belgyógyászat és a beldiagnosztika tudományára. Logikus, választékos, de mégis egyszerű előadási mód, mély szakmai tudás és általános műveltség jellemezte előadásait. Nemcsak oktató, de egyszersmind hivatásszeretetre és az ember megbecsülésére nevelte hallgatóit. Az állatorvosi etika kérdéseiről szóló előadásai különösen emlékezetesek maradtak számunkra.

Tudományos kutatómunkájában kiemelkedők diagnosztikai és terápiai irányú közleményei, többek között a ló hasúri folyadékával végzett Rivalta-próbával kapcsolatos vizsgálatok; a ló terheléses EKG-ja, illetőleg részleges szívblokkja; a mirigykór; a savós patairha-gyulladás; a ló különféle kólikás természetű bélbántalmainak gyógykezelése.

Csek János a szó igazi értelmében ember volt. Mindenkiben a jót és szépet kereste és látta. A tanácsért, segítségért hozzá fordulók a megmondhatóit, menyire lelkiismereti kérdésnek tekintette, hogy megfeleljen a bizalomnak. Rendkívül egyszerű volt, mindig tartózkodott a nyilvános szerepléstől és a formaságoktól. Soha sem bántott meg senkit. Szuggesztív egyénisége, világos, minden kritikát kiálló logikája, kellemes modora, tökéletes orvosi ítélőképessége és széles látóköre tette tartalmassá a vele való érintkezést. Zárkózottsága, tartózkodása ellenére szoros emberi közelségbe tudott kerülni munkatársaival és hallgatóival egyaránt.

1961. október 19-én, hosszú szenvedés után hunyt el, alig múlt 44 éves.

Irodalom

Karasszon Dénes–Holló Ferenc: Csek János és a „Magyar Állatorvosok Lapja” szemléletformáló jelentősége az állatorvosi közgondolkodás fejlődéstörténetében. *Magyar Állatorvosok Lapja*, 1978. 33. 11. 715–720.

Holló Ferenc: Csek János dr. 1916–1961. *Magyar Állatorvosok Lapja*, 1961. 16. 11. 393–394.